

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทอย่างกว้างขวางในชีวิตของคนไทย เนื่องจากความเจริญทางด้านวิทยาการและเทคโนโลยีต่าง ๆ จากตะวันตกเผยแพร่เข้ามาสู่ตะวันออกอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้ที่สามารถเข้าถึงวิทยาการเหล่านี้ได้ก่อนจะ เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงาน ประกอบกับชาวต่างประเทศเป็นจำนวนมากเข้ามาในประเทศไทย ทั้งในฐานะนักท่องเที่ยวและผู้นำวิทยาการและความก้าวหน้าทางอุตสาหกรรม (ทรงพร วิศวโรฎกุล 2528 : 36) การเรียนภาษาอังกฤษ จึงได้รับความสนใจและจัดให้มีการเรียนการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป ถึงแม้วิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาตามหลักสูตรประถมศึกษา 2521 จะเป็นวิชาเลือก แต่ผู้ปกครองและคนทั่วไปก็ให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษ โรงเรียนส่วนใหญ่จึงกำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกในกลุ่มประสบการณ์พิเศษแทนวิชาเลือกอื่นโดยเน้นการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างถูกต้องและเหมาะสมตามกาลเทศะ ทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน และจากหลักสูตร ปี 2521 ฉบับปรับปรุง ก็ได้จัดให้มีโครงการทดลองสอนภาษาอังกฤษ โดยเริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปีการศึกษา 2533 เป็นต้นไป (หน่วยศึกษานิเทศก์, 2533) จุดมุ่งหมายในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ นี้คือ เพื่อให้ นักเรียนมีความรู้และมีทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา เพื่อเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในและนอกระบบโรงเรียน เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาสากล (สวัสดี สุวรรณอักษร 2531 : 16)

จากจุดมุ่งหมายนี้ จึงทำให้การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยึดแนวการสอนเพื่อสื่อความหมาย (Communicative Approach) โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษาทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ผู้เรียนจะต้องสามารถนำความรู้ไปปรับใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา เพื่อสื่อความหมายนี้ จึงเน้นการสอนทักษะที่ผสมผสานกัน หรือที่เรียกว่า ทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills)

เบอร์น (Byrne 1980 : 103) กล่าวถึง ทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) นี้ว่า กระบวนการของการสอนทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กันนั้น คือ การสอนหรือฝึกทักษะหนึ่ง แล้วมีกิจกรรมเพิ่มเติมเพื่อฝึกทักษะอื่น ๆ ที่เหลือ โดยในการสอนต้องพยายามรวมทุกทักษะเข้าไว้ด้วยกัน

แคนดลิน (Candlin 1981 : 4) ให้อุปแบบของการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อสื่อความหมาย ว่า งานที่กำหนดให้ผู้เรียนทำจะต้องประกอบไปด้วยทักษะที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งรวมทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน ตลอดจนถึงทักษะในด้านการให้เหตุผล

เทลเลอร์ (Taylor 1983 : 69) กล่าวถึง การสอนภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมาย ว่า หลักการที่สำคัญในการสอนนั้นคือ ครู จะต้องจัดบรรยากาศในห้องเรียนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายและจะต้องสอนทักษะทั้งสี่ให้สัมพันธ์กัน

แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษา เพื่อสื่อความหมายนี้ จะเน้นการสอนทักษะที่ผสมผสานกัน แต่ยังไม่มียุคใดกล่าวถึง ลำดับขั้นทักษะในแนวการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายนี้ นอกจากนักภาษาศาสตร์ท่านใดให้ความเห็นในแนวการสอนเพื่อสื่อความหมาย ดังนี้

ชิสเตน (Chastain 1980 : 1 - 2) ได้กล่าวว่า ถ้าครูต้องการที่จะพัฒนาวิธีการสอนภาษาที่สอง ครูต้องพยายามเข้าใจกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สองทั้งหมด ซึ่งจากการสังเกตการเรียนภาษาที่สองของการเรียนนั้น พบว่า ผู้เรียนจะรับข้อมูลทางภาษาโดยผ่านทาง การเห็นและการฟัง และแสดงออกในด้านการใช้ภาษาทางการพูดและการเขียน

แครชเชน (Krashen 1983 : 32-52) กล่าวถึง การพัฒนาในเรื่องความคล่องแคล่วในการใช้ภาษาในสถานการณ์สื่อความหมายว่า ต้องเกิดจากกระบวนการที่เป็นไปตามธรรมชาติคล้ายกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง และเป็นไปเพื่อสื่อความหมาย (Communication) โดยแท้จริงรูปแบบของการเรียนรู้ เพื่อสื่อความหมายจะเป็นไปตามลำดับของทักษะในการสอนภาษาในรูปแบบของภาษาพูด โดยมีสมมติฐานเรื่องข้อมูลทางภาษาว่า การพูดไม่ได้มาจากการสอนโดยตรง การพูดจะเกิดได้เมื่อผู้เรียนสร้างความรู้ในสมอง หลังจากที่ได้รับข้อมูลทางภาษาในจำนวนเพียงพอ รูปแบบภาษาที่ได้นั้นจะได้อาจมาจากการฟังหรือการอ่านด้วยความเข้าใจ ส่วนการเขียนนั้น จะได้อาจมาจากการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพูด

หลังจากที่ได้รับข้อมูลทางภาษาในจำนวนที่เพียงพอ รูปแบบภาษาที่ได้นั้นจะได้มาจากการฟังหรือ การอ่านด้วย ความเข้าใจ ส่วนการเขียนนั้น จะได้มาจากการสอนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการพูด

จึงกล่าวได้ว่าการพัฒนาพัฒนาทักษะทั้งสี่ เพื่อสื่อความหมายควรเริ่มลำดับการสอนทักษะ จาก การฟัง และการพูด ก่อนซึ่งจะช่วยให้เกิดทักษะการอ่าน และการเขียนตามมานั้นเอง

จากงานวิจัยของนิตยา รุ่งนาค (2529 : 59) พบว่า ผู้สอนภาษาอังกฤษขาดทักษะ ประสบการณ์และเทคนิควิธีการสอนที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะการฟัง เพื่อการสื่อสาร และไม่นำ ทักษะการฟังมาฝึกให้สัมพันธ์กับทักษะพูด ทั้ง ๆ ที่ทักษะทางการพูดเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับพัฒนาการ ทางด้านการอ่านและการเขียน เด็กที่สามารถอ่านสิ่งที่พิมพ์ต่าง ๆ ได้เข้าใจ และใช้ภาษาเขียน ได้นั้น เนื่องจากพฤติภาวะในการฟังและการพูดนั่นเอง (เคเยอร์.กรีน และ เบอเกอร์ 1971 : 48) และจากผลการวิจัยของคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน (2528 : อ้างถึงใน กุลชาติ ไปสีดา 2529 : 1) พบว่า ทักษะที่ครูต้องการให้นักเรียนเรียนรู้ความ ความ คิดเห็นของครูสอนภาษาอังกฤษ เรียงตามลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้

1. ทักษะพูด ร้อยละ 18.82
2. ทักษะอ่าน ร้อยละ 15.31
3. ทักษะฟัง ร้อยละ 10.52
4. ทักษะเขียน ร้อยละ 9.41

โดยทักษะรวม (เน้นทุกทักษะ) คิดเป็นร้อยละ 45.94 จึงเห็นได้ว่าทักษะพูดเน้นมาก เป็นอันดับหนึ่งตามจุดประสงค์ของหลักสูตรปัจจุบัน แต่ในสภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษใน ปัจจุบันยังคงประสบปัญหาต่าง ๆ ทั้งในด้านตัวครูผู้สอน หลักสูตร แบบเรียน และด้านเทคนิควิธีสอน ที่จะทำให้หลักสูตรบรรลุจุดมุ่งหมาย ซึ่งจากผลการวิจัยฉบับเดียวกันนี้พบว่า ในปัจจุบันครูสอนภาษา อังกฤษยังไม่ได้ใช้วิธีการสอนและเทคนิคการสอนที่จะนำไปสู่ผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ที่ได้วางเอาไว้ ทั้ง ๆ ที่เนื้อหาและจุดประสงค์ในหลักสูตรแบบเรียน เน้นทักษะการ ฟัง พูด เพื่อ การสื่อสาร

ทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่สำคัญ แต่ในด้านการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังไม่พัฒนาไปเท่าที่ควร ครูส่วนใหญ่ยอมรับว่าการพัฒนาความเชี่ยวชาญภาษาในการพูดเป็นภาระที่สำคัญ ดังที่ สุไร พงษ์ทองเจริญ (2526 : 1) ให้ความเห็นว่า แม้จะมีการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมานานแล้ว แต่ผลที่ได้รับปรากฏว่า เมื่อนักเรียนเรียนจบหลักสูตรมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว ซึ่งหมายความว่านักเรียนได้ผ่านการเรียนภาษาอังกฤษมาแล้วเป็นเวลา 6 ปี แต่นักเรียนส่วนมากฟังภาษาอังกฤษเกือบจะไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยหรือไม่ได้เลย ทั้ง ๆ ที่การพูดเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญและใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันมากที่สุด ซึ่งนักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาที่มีความเห็นตรงกันว่า ภาษาพูด (oral language) มีมาก่อนภาษาอ่านและภาษาเขียน ภาษาพูดเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาทั้งหมด (Heing, Stillwell 1981 : 56)

ดังนั้น เพื่อเป็นการเสนอแนะแนวทางในการพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดของนักเรียน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำการวิจัยเพื่อหาแนวทางที่จะทำให้การสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษบังเกิดผลดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยการนำเทคโนโลยีทางการศึกษามาช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจตามจุดมุ่งหมายได้เร็วขึ้น เนื่องจากแนวโน้มปัจจุบันของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้เปลี่ยนแปลงไป อุปกรณ์การสอนต่าง ๆ เกิดขึ้นมากมาย เช่น เทปบันทึกเสียง ห้องปฏิบัติการทางภาษา คอมพิวเตอร์สอนภาษา และวิดีโอสอนภาษา เพื่อช่วยเสริมและแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษา ปัจจุบันวิดิทัศน์ใช้ประกอบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอุปกรณ์ที่ให้ความสะดวก จัดหาหรือจัดทำได้ง่ายและเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพ ดังที่ แมค อินเนส (McInnes 1980 : 23) กล่าวว่า วิดิทัศน์เป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่งที่สามารถให้ประโยชน์หลายอย่าง ซึ่งสื่อการสอนชนิดอื่นทำไม่ได้ คือ สามารถทำให้ผู้เรียนได้เห็นภาพ เห็นการเคลื่อนไหวและได้ยินเสียงของเหตุการณ์ที่กำลังปรากฏอยู่ไปพร้อม ๆ กัน ผู้เรียนจะเห็นบรรยากาศของความเป็นจริงในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ และยังสามารถเห็นวัฒนธรรมของชาติอื่น เห็นการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง สีหน้า แววตาเป็นเครื่องบ่งบอกนอกเหนือจากคำพูด ซึ่งคุณสมบัติเหล่านี้ครูผู้สอนไม่สามารถอธิบายหรือสร้างให้เกิดขึ้นได้ในห้องเรียน และจากการศึกษาถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ต่อการฟังของ บราวน์ (Brown 1976 : 461-465) พบว่า เด็กซึ่งชมรายการโทรทัศน์มักมีความสามารถในการฟังดีกว่าเด็กที่ไม่ได้ชมรายการ และเอดิงเจอร์ (Edinger 1965 : 1509) พบว่า โทรทัศน์มีส่วนสำคัญในการพัฒนาความเข้าใจทางการฟัง นอกจากนี้ เซนนิน (Shienin 1982 : 122) กล่าวถึง เหตุผลสำคัญของการใช้วิดิทัศน์ในชั้นเรียนไว้ 3 ประการ ดังนี้คือ

ประการที่ 1 วิดีทัศน์ เป็นสื่อซึ่งสร้างความ เข้าใจด้วยการ เห็นภาพและกระตุ้นความ สนใจพร้อมกับจูงใจผู้เรียนด้วยภาพและ เสียง วิดีทัศน์จึงมีผลต่อการ ฝึกพูดมากกว่าการใช้วิทยุ เทป

ประการที่ 2 นักเรียนมีโอกาสได้ฟังภาษาที่ถูกต้อง เชื่อได้ (authentic language) ในเนื้อหา คำศัพท์ และวิธีออกเสียงในหลาย ๆ สถานการณ์ และสามารถ นำวีดิทัศน์มาใช้ได้ดีในการแสดงการสาธิต หรือการอภิปราย การได้ฟัง เสียง พร้อมกับเห็นภาพสามารถทำให้เกิดความ เข้าใจได้ยิ่งขึ้น

ประการที่ 3 เป็นประ เด็นสำคัญในการฝึกทักษะการฟังจับใจความ เนื่องจากการ เห็น ภาพ ทำให้เกิดจินตนาการที่แท้จริงในการสร้างความ เข้าใจ ซึ่งเป็น เสมือนประสบการณ์ตรงที่ได้ฝึกและสร้างความ เข้าใจจากภาพของคน ที่คุยกันตามสถานการณ์ที่เห็นจากวีดิทัศน์ ซึ่งการสอนทักษะการฟังจับใจ ความ ควรแยกการฟังเป็น 2 ระดับ คือ ระดับการฟังโดยทั่วไป และ การฟังแบบวิเคราะห์

ประการที่ 4 การใช้วีดิทัศน์ เพื่อ เราให้เกิดการนำไปสู่กิจกรรมอื่น ๆ ต่อไป

จากที่กล่าวมาทั้งหมด ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะใช้วีดิทัศน์ มาทำการทดลองสอน เพื่อพัฒนา ศักยภาพในด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนัก เรียนในระดับ เริ่ม เรียนภาษาอังกฤษ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนัก เรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 5 โดยการใช้วีดิทัศน์

สมมติฐานการวิจัย

เนื่องจาก เทปวีดิทัศน์สามารถแสดงให้เห็นการนำภาษามาใช้กับสภาพการที่
เหมาะสมและเป็นจริง ซึ่งทำให้ผู้เรียนเห็นการใช้ภาษาที่เจ้าของภาษาใช้อยู่ในชีวิตจริง และ
ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาในบริบท (context) ได้ง่ายและเร็วขึ้น (Macknight, 1981 :
30) และ อมรา แสงจันทร์มณี (2528 : 51) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้สื่อ
วีดิทัศน์ว่า บทเรียนในเทปวีดิทัศน์จะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกลอยลางใช้ภาษาในบทเรียนนั้น
พูดคุยกับเพื่อนในชั้นเรียน ผู้วิจัยจึงเชื่อว่า การใช้สื่อวีดิทัศน์ในการสอนทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษ จะสามารถช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้และความเข้าใจในบทสนทนาได้รวดเร็วและ
ถูกต้อง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ว่า

ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากการเรียน
โดยใช้สื่อวีดิทัศน์ จะสูงกว่าก่อนการเรียนโดยใช้สื่อวีดิทัศน์

ขอบเขตของการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียน
วัดบางน้ำชัน เขตธนบุรี สังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เนื้อหามาสร้างเป็นแบบเรียน เพื่อการสอนเสริมทักษะการฟังและการพูด
ภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เนื้อหาของวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 5 และ 6 ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ โดยเลือกเนื้อหาที่สามารถจะนำมาสอน
ในทักษะการฟังและการพูดได้ เช่น การทักทาย การแนะนำตัว การแสดงความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ
ทิว ภาระทักทาย การบอกสถานที่ การบอกเวลา เป็นต้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

วีดิทัศน์ หมายถึง โปรแกรมการศึกษาสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะ
ที่เน้นทักษะการฟังและพูด ซึ่งผู้วิจัยยึดเนื้อหาตามหลักสูตรกลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ)

การสอนโดยใช้วีดิทัศน์ หมายถึง กระบวนการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยจัดให้แก่
นักเรียน เพื่อมุ่งพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้วีดิทัศน์ประกอบการสอนตาม
เทคนิคการสอน ของแอลสัน (Allan, 1983) ซึ่งเสนอวิธีการสอนไว้ดังนี้

- วิธีที่ 1 ให้อ่านรายการตลอด
- วิธีที่ 2 ให้อ่านเนื้อหาเป็นตอนหรือช่วง
- วิธีที่ 3 ให้อ่านภาพโดยปิดเสียง
- วิธีที่ 4 ฟังเสียงโดยไม่เห็นภาพ
- วิธีที่ 5 แบ่งกลุ่มฟังเสียงกับดูภาพ
- วิธีที่ 6 แบ่งกลุ่มฟังเสียงและดูภาพกับฟังเสียงอย่างเดียว

ทักษะการฟังและการพูด หมายถึง ความสามารถในการฟังประโยคและพูดตาม
สถานการณ์ของเนื้อหาจากวีดิทัศน์ และสามารถตอบคำถามและพูดได้ตามสถานการณ์ที่กำหนด

การพัฒนาทักษะการฟังและการพูด หมายถึง คะแนนทดสอบในด้านทักษะการฟังและ
การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งมีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นหลังจากเรียนโดยการใช้สื่อวีดิทัศน์

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่กำลังเรียน
อยู่ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2533 ของโรงเรียนวัดบางน้ำชน เขตธนบุรี

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง หลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา
ศึกษา ปีการศึกษา 2521 หนังสือ English is fun Book I-IV หนังสือภาษาอังกฤษอื่น ๆ
ในระดับประถมศึกษา และคู่มือครู

1.2 สํารวจและคัด เลือกวีดิทัศน์ที่เหมาะสมกับ เนื้อหาของหลักสูตรในระดับชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6

1.3 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ และเกณฑ์การให้คะแนน เพื่อสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

1.4 สุ่มตัวอย่างประชากร จากนั้นส่งจดหมายไปยังผู้ปกครองเพื่อขออนุญาตให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมหลัง เวลาเลิกเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

2.1 แผนการสอน

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วย

วิธีทัศน์

2.1 แผนการสอน ผู้วิจัยดำเนินการสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยเนื้อหาที่ต้องการสอน วัตถุประสงค์ของการสอน เทคนิคการสอน และแบบฝึกหัด

สำหรับ เทคนิคการสอนหรือวิธีการสอน ผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากเทคนิคการสอนด้วยวิธีทัศน์ของ แอลัน (Allan 1985 : 36-44) ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าจะสามารถพัฒนาทักษะด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษได้ โดยเทคนิคการสอนมีความสำคัญสรุปได้คือ เทคนิคการสอนจะมีลักษณะเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ เน้นการจูงใจให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ และสามารถแสดงออกตามกิจกรรมได้ 6 วิธีคือ วิธีที่ 1 ให้ดูรายการตลอด วิธีที่ 2 ให้ดูเนื้อหาเป็นตอนหรือช่วง วิธีที่ 3 ให้ดูภาพโดยมีเสียง วิธีที่ 4 ให้ฟังเสียงโดยไม่เห็นภาพ วิธีที่ 5 แบ่งกลุ่มฟังเสียงกับดูภาพ และวิธีที่ 6 แบ่งกลุ่มฟังเสียงและดูภาพกับฟังเสียงอย่างเดียว ส่วนแบบฝึกหัด (work sheet) มีลักษณะเป็นแบบทดสอบสั้น ๆ มีกรอบของคำถามเป็นวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่กำหนดไว้ ใช้ทดสอบนักเรียนเป็นรายชั่วโมงเมื่อจบกิจกรรมการเรียนการสอนทุกครั้ง นอกจากนี้จะใช้แผนการสอนเสริมเทคนิคการสอน โดยการใช้วิธีทัศน์อีก 6 แผน เป็นกิจกรรมฝึกทักษะการฟังและการพูด เสริมการสอน โดยใช้วิธีทัศน์ในแต่ละวิธี

2.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่วัดทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน เมื่อสิ้นสุดการทดลองสอนด้วยวิธีทัศน์ (Summative test) ลักษณะแบบทดสอบเป็นแบบเลือกตอบ โดยฟังคำถามจากครู แล้วเลือกคำตอบที่ถูกต้อง จำนวน 15 ข้อ กรอบแบบทดสอบครอบคลุมเนื้อหาในกิจกรรมการสอนเสริมทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และเป็นไปตามวัตถุประสงค์ในแผนการสอน แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบนักเรียน 2 ครั้งคือ ก่อนและหลัง เข้ารับการสอนเสริม เพื่อนำผลมาวิเคราะห์ผลการสอนด้วยวิธีทัศน์

2.3 แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนการสอนด้วยวิธีทัศน์

3. นำแผนการสอนและแบบทดสอบ ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพในด้านความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของแผนการสอน และสำนวนที่ใช้ แล้วนำมาปรับปรุงให้เหมาะสม

4. นำแบบทดสอบไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ได้เป็นตัวอย่างประชากร จากนั้นนำมาวิเคราะห์ เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ โดยนำข้อมูลที่ได้มาคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยง ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด และค่าความยากง่ายเป็นรายข้อ เพื่อปรับปรุงข้อทดสอบหลังการทดลองใช้ให้ได้ข้อสอบที่มีลักษณะตามเกณฑ์ ได้ข้อสอบจำนวนจำกัดแต่ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการวัด และได้ค่าความเที่ยงและความยากง่ายเป็นที่น่าพอใจ

5. ให้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ชุดที่ 1 ก่อน เข้ารับการทดลองสอนด้วยวิธีทัศน์ แล้วจึงดำเนินการทดลองสอนในเวลาหลังเลิกเรียน คือ 15.45 - 16.45 น. สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง (36 คาบ) หลังจากสอนด้วยเทคนิคการสอนแต่ละเทคนิคแล้ว ให้ตัวอย่างประชากรทำแบบฝึกหัด (work sheet) ท้ายกิจกรรมจนครบทั้ง 6 แบบฝึกหัด เพื่อตรวจสอบความเข้าใจและทักษะฟัง-พูดของตัวอย่างประชากร

6. หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยให้ตัวอย่างประชากรทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษชุดที่ 1 เพื่อวัดความสามารถและพัฒนาการของทักษะฟัง-พูด หลังจากฝึกทักษะฟัง-พูด ด้วยเทคนิคการสอนด้วยวิธีทัศน์แล้ว แบบทดสอบสองชุดนี้เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเข้ารับการฝึกทักษะฟัง-พูดด้วยเทคนิคการสอนด้วยวิธีทัศน์

7. ให้ตัวอย่างประชากรตอบแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียน ด้วยเทคนิคการสอนด้วยวีดิทัศน์

8. ผู้วิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่ม เดิมจากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการร่วมกิจกรรม ความสนใจวีดิทัศน์ และการตอบสนองต่อทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษด้วยคำพูดที่เขียนแบบประโยคจากวีดิทัศน์ เป็นต้น

9. นำคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ทั้งก่อนและหลังการเรียนด้วยวีดิทัศน์มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ก่อนการเรียนด้วยเทคนิคการสอนด้วยวีดิทัศน์และหลังการเรียนด้วยเทคนิคการสอนด้วยวีดิทัศน์ โดยการทดสอบค่าที (t-test)

10. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$)

11. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการนำเทคนิคการสอนด้วยวีดิทัศน์ไปใช้ในการเรียนการสอน

2. เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาด้านการเรียนการสอนทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

3. ให้ข้อคิดและข้อเสนอแนะแก่หน่วยงานและสถาบันที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาวิทยาการทางการสอนต่อไป